

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jany Miklové a přísedících RNDr. Tamary Sidorinové a Blanky Řeňčové v hlavním líčení dne 7.9.2022 takto:

Obžalovaný

T. Z.,

nar. xxx v xxx, OSVČ, bytem trvale xxx, xxx,

je vinen, že

I.

z přesně nezjištěného místa pod uživatelským jménem „Xxx“, v rámci diskuse na serveru www.navratdoreality.cz pod článkem s názvem „Vystřílená mešita“ vložil příspěvek:

- 1) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;
- 2) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;
- 3) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;
- 4) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;
- 5) dne 16. 3. 2019 v xx ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;
- 6) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“;

- 7) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXXX XXXXXX XXXXXX“;
- 8) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXXX XXXXXX XXXXXX“;
- 9) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;
- 10) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „XXXXXX XXXXXX XXXXXX“;
- 11) dne 16. 3. 2019 v xx ve znění: „XXXXXX XXXXXX XXXXXX“;
- 12) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;
- 13) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění: „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;

příčemž tyto příspěvky pod body ad 1-13) byly volně dostupné všem uživatelům sítě internet a obviněný jimi ve svém souhrnu kladně reagoval na protiprávní jednání, kterého se dopustil Brenton Harrison Tarrant, jenž dne 15. 3. 2019 v době pátečních modliteb v 13.40 hod. místního času v mešitě Al Noor, ve které bylo na 190 osob a v 13.52 hod. místního času v Islámském centru Linwood ve městě Christchurch na Novém Zélandu střelnými zbraněmi usmrtil celkem 51 a zranil 49 modlících se osob muslimské víry, za což byl novozélandskými justičními orgány obviněn z 51 vražd, 40 pokusů o vraždu a ze spáchání účasti na teroristickém činu podle § 6A odst. 1 novozélandského zákona o potlačování terorismu z roku 2002, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí, přičemž uvedené jednání naplňuje znaky teroristického útoku podle § 311 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

tedy: veřejně schvaloval spáchaný teroristický trestný čin a veřejně vychvaloval pachatele pro jeho spáchání a uvedený čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí,

II.

z přesně nezjištěného místa pod uživatelským jménem „Xxx“, v rámci diskuse na serveru www.navratdoreality.cz pod článkem s názvem „Vjstřelená mešita“ vložil příspěvek:

- 1) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;
- 2) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;
- 3) dne 16. 3. 2019 v xx hod. ve znění „XXXXXX XXXXXX XXXXXX“;
- 4) dne 16. 3. 2019 v xx „xxxxxx xxxxxx xxxxxx“;

příčemž tyto příspěvky pod body ad 1-4) byly volně dostupné všem uživatelům sítě internet, a obviněný se jimi ve svém souhrnu vyjadřoval hanlivě vůči osobám muslimské a židovské víry,

tedy: veřejně hanobil některou rasu a uvedený čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí,

čímž spáchal

ad I.)

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselská.

zločin podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 1 alinea 2, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku,

ad II.)

přečin hanobení národa, rasy etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se:

podle § 312e odst. 4 trestního zákoníku, § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 58 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody** v trvání **3 /tří/ roků**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1, 2 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na **zkušební dobu 5 /pěti/ roků**.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku k **peněžitému trestu** ve výměře 100 denních sazeb, kdy denní sazba činí 600 Kč, celkem ve výměře **60 000 Kč** /šedesát tisíc korun českých/.

Odůvodnění

1. Po dokazování provedeném v hlavním líčení konaném dne 7.9.2022 Městský soud v Praze zcela bez pochybností uzavřel, že se obžalovaný T. Z. dopustil jednání vymezeného ve výroku rozsudku.
2. Závěr o skutkovém ději shora uvedeném soud učinil poté, co státní zástupce i obžalovaný shodně prohlásili za nesporné okolnosti představované tím, že to byl obžalovaný, kdo pod uživatelským jménem „Xxx“ v rámci diskuse na serveru www.navratdoreality.cz napsal a vložil příspěvky ve výroku obžaloby vymezené, když výpovědí obžalovaného učiněné v hlavním líčení v kontextu s publikovaným článkem „Vystřílená mešita“ a videem, které bylo nad článkem zveřejněno a které zachytilo pachatele teroristického útoku při střelbě do lidí, kteří v důsledku útoku zemřeli, bylo postaveno najisto, že obžalovaný znal veškeré relevantní aspekty věci, z nichž si učinil závěr o tom, že se jednalo o teroristický útok, vědomě pak pod předmětný článek umístil příspěvky ve výroku rozsudku citované, přičemž již první z příspěvků zveřejnil, ačkoli z předmětné diskuze zvěděl, že veřejné vychvalování a projevy sympatií s pachatelem teroristického útoku je trestným činem. Některé z příspěvků pak zveřejnil i poté, co jiní účastníci diskuze ve svých příspěvcích uvedli, že již podali trestní oznámení na ty účastníky diskuze, kteří čin Brantona Harranta schvalovali, přičemž ve veřejňování příspěvků pokračoval i poté, co reakcí ostatních účastníků diskuze seznal, že je jeho vyjádření pobuřující, resp. že jeho vyjádření hodnotili jako schvalování teroristického útoku, vyjadřování obdivu a sympatií k jeho pachateli, vyjadřování odhodlání obdobně jako pachatel Harrant přistupovat k muslimům, případně zveřejnil příspěvky obsahující otevřeně nenávistná vyjádření vůči Židům a muslimům. Obžalovaný pak ve své výpovědi připustil, že zveřejnil předmětné příspěvky zcela záměrně, s plným vědomím jejich obsahu a s vědomím toho, že je jako vnímat ostatní čtenáři. Měl však za to, že použitím CapsLocku a gramatických chyb ve slovech upozorní na to, jak jsou lidé zastávající takové názory hloupí.
3. Závěr o naplnění znaku subjektivní stránky trestných činů podpory a propagace terorismu podle § 312e trestního zákoníku a hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselská.

podle § 355 trestního zákoníku, tj. zavinění ve formě úmyslu přímého, soud učinil zejména ve světle obsahu předmětných příspěvků, reakcí obžalovaného na nesouhlasné oponentské příspěvky jiných přispěvatelů do diskuze a celkového kontextu, v němž obžalovaný tyto příspěvky vložil do internetové diskuze.

4. Pokud obžalovaný soudu nabídl verzi, že příspěvky do diskuze umístil, aby zesměšnil a karikoval osoby nenávisně vystupující proti osobám jiné víry a národa, kdy uvedl, že předmětnými projevy nevyjadřoval svůj skutečný postoj, nýbrž se jednalo o satiru, ironii, a chtěl předmětnými vyjádřeními – tím, jak je napsal s gramatickými chybami, s využitím CapsLocku, s vykřičníky – poukázat na to, jak pisatelé obdobných komentářů jsou hloupí, omezení, aby tak veřejnost odradil od schvalování teroristického útoku, sympatizování s xenofobními skupinami, rasisticky se vyjadřujícími skupinami osob – pak soud ve světle znění předmětných příspěvků, v diskusi navazujících reakcí obžalovaného na příspěvky dalších členů internetové diskuze, absencí jakéhokoli označení příspěvků jako satiry, resp. jazykové podoby, formy, i celkového kontextu tuto obhajobu obžalovaného nepřijal.
5. V projednávané věci soud vyšel z následujících zjištění: První příspěvek obžalovaný zveřejnil pod článkem „Vystřílená mešita“ s již probíhající diskuzí ve znění /soud v odůvodnění ponechává veškeré citace příspěvků bez korekce/: „XXXXX XXXXX XXXXX“, přičemž již před prvním příspěvkem obžalovaného z xx hodin je předmětem diskuze /po příspěvku z xx hodin/ také to, že vyjadřování obdivu a schvalování teroristického útoku je trestným činem a policejní složky upozorňují na trestněprávní rovinu takového jednání, proti čemuž se sám obžalovaný ohradil příspěvkem ve znění: „XXXXX XXXXX XXXXX“ a v diskusi pokračoval: „xxxxx xxxxx xxxxx!“ a „XXXXX XXXXX XXXXX“, přičemž později vložil do diskuze příspěvek – stále reagující na upozornění na trestněprávní rozměr vyjádření schvalujících, vychvalujících předmětný teroristický útok: „XXXXX XXXXX XXXXX“.
6. A i poté, co byl do diskuse přidán např. příspěvek: „XXXXX XXXXX XXXXXědavej jak to funguje v praxi:“, obžalovaný reagoval příspěvkem /ad II. 3) výroku rozsudku/: „XXXXX XXXXX XXXXX“
7. Poté, co aktér diskuze užívající jméno xxx reagoval: „XXXXX XXXXX XXXXX“ a xxx zveřejnil příspěvek: „XXXXX XXXXX XXXXX“, vložil obžalovaný příspěvek ve znění: „xxxxx xxxxx xxxxx“ a dále: „xxxxx xxxxx xxxxx“.
8. Dále pak poté, co přispěvatelé pod nicky xxx a xxx oznámili, že již podali trestní oznámení na aktéry schvalující teroristický útok, a uživatel pod nickem xxx dodal: „xxxxx xxxxx xxxxx.“, reagoval obžalovaný následujícími příspěvky: „xxxxx xxxxx xxxxx“, v podstatě bezprostředně navázal slovy: „xxxxx xxxxx xxxxx“, a dále na navazující diskusi reagoval: „XXXXX XXXXX XXXXX“, a dále „XXXXX XXXXX XXXXX“, načež na další příspěvek reagoval slovy: „xxxxx xxxxx xxxxx“, a pokračoval příspěvkem /ad I. 6) výroku rozsudku/: „XXXXX XXXXX XXXXX“, načež posléze pokračoval ve svém vyjádření: „XXXXX XXXXX XXXXX“.
9. V reakci na další z příspěvků ve znění: „xxxxx xxxxx xxxxx“ vložil obžalovaný příspěvek: „XXXXX XXXXX XXXXX“ V podrobnostech viz záloha celé diskuze na CD na čl. 55 spisu.
10. Dle zprávy o průběhu vyšetřování teroristického útoku /čl. 124 a násl./ byl Brenton Harris Tarrant, nar. xxx, uznán vinným skutkem ze dne 15.3.2019 právně kvalifikovaným jako vražda dle § 167 a § 172 trestního zákona z roku 1961, dále pokusy vraždy podle § 173 trestního zákona z roku 1961 a účast na teroristickém činu dle zákona o potlačování terorismu z roku 2002, § 6A/1. Skutek spáchaný Brentonem Tarrantem by pak byl dle českého trestního zákoníku právně kvalifikován, mimo jiné, jako zločin teroristického útoku podle § 311 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku.
11. Z textu všech příspěvků obžalovaného vymezených ve výroku rozsudku ad I. bez pochybností vyplýval otevřeně přiznané schvalování teroristického útoku spáchaného B.

Harrantem, vyjádření sympatií a totožného postoje k muslimům, jak jej svým činem vyjádřil B. Harrant, explicitní označení B. Harranta za vlastence a hrdinu, čili osobu, která má být pro ostatní příkladem, vyjádření lítosti nad tím, že B. Harrant nezabil více lidí a nebude moci v teroristických útocích pokračovat. Ve výrociích vymezených ad II. výroku rozsudku obžalovaný nenávisťně vystupoval proti Arabům, židům a muslimům, příspěvky obžalovaného pro jednoznačné slovní vyjádření jiný výklad nepřipouštěly.

12. Obhajobu obžalovaného v duchu tom, že předmětné příspěvky vymezené obžalobou psal záměrně s pravopisnými chybami, aby upozornil na hloupost a omezenost xenofobů, lidí schvalujících terorismus, a v tom spočívala ona satira, devalvovala zjištění, že již několik let předtím i v rozhodné době obžalovaný v jiných příspěvcích tyto nestylizoval v souladu s gramatickými pravidly, např. příspěvek pod nickem „Xxx“ ze dne 21.6.2017 v xx hodin, který zněl /na tomto místě je příspěvek přepsán v přesném znění včetně chyb, kdy soud nemá na mysli absenci diakritiky, která může být dána tím, jaký přístroj je používán k vkládání příspěvku, nýbrž absenci interpunkce, rozlišování velkých a malých písmem, nesprávné slovesné tvary atd./: „xxxxx xxxxx xxxxx“ či příspěvek ze dne 22.2.2019 ve znění: „xxxxx xxxxx xxxxx“.
13. Že pod uživatelským jménem xxx stran něhož obžalovaný prohlašoval, že je také jeho – dalším uživatelským jménem – byly v rozhodné době zveřejňovány příspěvky opačného charakteru, než jsou příspěvky vymezené ve výroku obžaloby, na závěru shora popsaném ničeho změnit nemohlo. Obžalovaný dne 16.3.2019 zveřejnil příspěvky ve znění tak, jak shora uvedeno, přičemž to, že se ve dvou obžalovaným doložených případech /úředních příspěvcích/ vyjádřil odlišně, a že se pak odlišně vyjadřoval v roce 2021, tj. v době následující poté, co by v srpnu 2020 v rámci jím podávaného vysvětlení konfrontován s tím, že je osobou podezřelou ze spáchání skutků ve výroku rozsudku vymezených, nemůže na závěru o trestněprávním rozměru jeho jednání ze dne 16.3.2019 ničeho změnit. Obžalovaný přede dnem 16.3.2019 mohl mít jiné názory, kdy došlo ke změně jeho postoje, následně po vlivem působení společnosti, příp. hrozby trestního stíhání atd. své názory změnil, či minimálně zveřejňuje jiné postoje. Na tomto místě soud pro úplnost uvádí, že bylo prokázáno, že emailové účty /na něž byly navázány příslušné uživatelské účty/ xxx@xxx, xxx@xxx, xxx@xxx, xxx@xxx byly založeny 3.1.2021 a 6.1.2021, emailový účet xxx@xxx až v březnu 2021, tedy poté, co byl obžalovaný poprvé konfrontován s tím, ež je podezřelým ze spáchání projednávaných skutků, účet xxx@xxx 31.5.2020.
14. Po úplnost soud uvádí, že i pokud by přistoupil – toliko pro tuto část odůvodnění, neboť tato verze obžalovaného, jelikož přišla až poté, co byly v přípravném řízení zajištěny veškeré důkazní prostředky, z nichž vyplývalo, že to byl obžalovaný, kdo příspěvky napsal a zveřejnil /což obžalovaný v rámci podání vysvětlení odmítal a v rámci výslechu obviněného v zásadě také/ vyznívá účelově – na verzi obžalovaného v tom duchu, že své příspěvky zamýšlel jako satiru, upozornění na hloupost lidí vyjadřujících takové názory, kdy dle svých slov „chtěl říci těm normálním /lidem/, že neonacisté, co se vydávají za slušné lidi, že nejsou slušní lidé“ a „mělo jim to satiricky naznačit, že jsou obětí propagandy, aby si to uvědomili, že jsou ve vleku lží a nesmyslů nebezpečných“, pak již bezprostředně po prvním zveřejněném příspěvku obžalovaný seznal, že ostatní účastníci diskuze jeho zveřejněné příspěvky hodnotí dle jejich verbálního obsahu, jako schvalování teroristického útoku nebo nenávisťné projevy směřující proti Arabům, židům a muslimům, čili že na ně nereagují jako na satiru, resp. že jeho příspěvky jako satirický literární počin nevnímali, nehodnotili. A po tomto zjištění měl obžalovaný od další „satiry“ ustoupit. Obžalovaný pak žádný ze svých příspěvků v reálném čase a ani nikdy poté jako satiru neoznačil, nevysvětlil. A dlužno dodat, že jako satiru ji nelze označit, neboť označuje ryzí vyjádření obdivu a pochvaly pachatelů teroristického útoku, resp. otevřené nenávisťné projevy vůči Arabům, židům a muslimům, satirického na těchto vyjádřeních není ničeho. Předmětné příspěvky se

nemohly stát satirou pro to, že byly psány s gramatickými chybami, neboť tak je psána většina na internetu zveřejněných příspěvků, CapsLock pak je rovněž hojně používán a jeho užitím je akcentováno slovo nebo slovní spojení, které je psáno velkými písmeny, tím se na předmětné slovo klade důraz. Zejména pak obžalovaný během krátkého okamžiku musel z reakcí dalších příspěvovatelů být utvrzen v tom, že jako satiru to žádný z čtenářů nepochopil, kdy někteří další účastníci diskuze ho upozornili na nevhodnost projevu, trestněprávní dosah takého verbálního vyjádření, reagovali na hrubý výraz pomýlenosti obžalovaného, načež přesto pokračoval v urážlivých a nenávistných reakcích.

15. Pakliže obžalovaný akcentoval, že v popisu profilu „Xxx“ má uvedeno: „xxx“, a v avataru je logo: Podporuji chetrails pro lepší budoucnost“, pak soud uvádí, že popisek i logo avataru jsou při běžném užití internetu neseznatelné, nečitelné, čili k nim nebylo lze přihlídnout.
16. Pokud obžalovaný poukazoval na to, že pod několika dalšími účty, resp. avatary zveřejnil příspěvky vyjadřující prozápadní názory, názory odmítající extremismus, atd., pak soud uvádí následující. Fakt, že obžalovaný pod různými účty zveřejnil an internetu protichůdné názory, na jeho závěru ve vztahu k subjektivní stránce nemůže ničeho změnit, Avatar je fakticky jakousi loutkou, které její uživatel, majitel, přidělí dle svého uvážení určité vlastnictví, není to hologram příspěvovatele. Pod každým z účtů může jeho uživatel vystupovat jako osoba s jinými vlastnostmi, názory, hodnotami, a vyjadřovat se odchylně. Nic to nemění na obsahu, vyznění a kontextu příspěvků vymezených ve výroku rozsudku a jejich nebezpečnosti.
17. Na závěru soudu shora uvedeném pak ničeho nemohl změnit ani fakt, že obžalovaný v minulosti přispěl na organizaci podporující Romy, či že pronajímá byty ve svém vlastnictví Romům či cizincům, či otevřeně podporuje LGBT komunitu. Dne 16.3.2019 obžalovaný vyjádřil svými komentáři v rámci diskuze na internetu to, co shora uvedeno.
18. Z hlediska subjektivní stránky tak Městský soud v Praze zcela bez pochybností uzavřel, že již samotné uveřejnění příspěvků bylo projevem vůle obžalovaného prezentovat svůj souhlas s jednáním B. Tarranta, které naplňovalo skutkovou podstatu zločinu teroristického útoku. Z přístupu obžalovaného k reakcím dalších příspěvovatelů, účastníků diskuze, z celkového kontextu vyjádření obžalovaného, v nichž vyjadřoval sympatie k útočníkovi, vysvětloval, že jeho počin je kladný činem a z jakých důvodů, komentoval jej ve světle teroristických útoků spáchaných stoupenci IS v Evropě, byl úmysl /přímý/ zcela zřejmý a vylučoval verzi obžalovaného, že se jednalo o satiru či ironii.
19. Zločinu podpory a propagace terorismu se podle [§ 312e odst. 1 tr.](#) zákoníku dopustí pachatel, jenž veřejně podněcuje ke spáchání teroristického trestného činu (alinea 1) nebo spáchaný teroristický trestný čin veřejně schvaluje (alinea 2) nebo pro něj veřejně vychvaluje jeho pachatele (alinea 3). Kvalifikovaná skutková podstata zločinu podpory a propagace terorismu zakotvená v [§ 312e odst. 4 písm. a\) tr.](#) zákoníku obsahuje různé veřejné „hromadně účinné“ způsoby spáchání trestného činu, přičemž v teorii ani praxi není pochyb o tom, že veřejně přístupnou počítačovou sítí se rozumí rovněž internet.
20. Podle důvodové zprávy k zákonu č. [455/2016 Sb.](#) se z hlediska [§ 312e odst. 1 tr.](#) zákoníku za podněcování k teroristickému trestnému činu (teroristickému útoku) považuje každý projev, který je způsobilý vyvolat u jiných osob náladu nebo rozhodnutí spáchat trestný čin (teroristický útok), přičemž nezáleží na formě projevu (ústní, písemná, grafická apod.) ani na způsobu provedení, když může jít o podněcování přímé i nepřímé. Trestný čin je dokonán projevem, takže pro naplnění jeho skutkové podstaty je bezvýznamné, s jakou odezvou se podněcování setkalo, respektive zda byl trestný čin, k němuž pachatel podněcuje, skutečně spáchán. Ohledně schvalování teroristického útoku poukazuje důvodová zpráva předně na rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV, ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919/SVV, jehož čl. 3 bod 1 písm. a) chápe veřejné podněcování jako šíření nebo jiné zpřístupnění zprávy veřejnosti s úmyslem podnítit spáchání teroristického útoku, pokud toto jednání přímo či nepřímo obhajující teroristické útoky,

způsobí nebezpečí, že může být spáchán jeden či více takových činů. Podněcování je tak podle tohoto rámcového rozhodnutí širší a překrývá se rovněž se schvalováním, jehož objektem je zájem na potlačování zločinnosti tím, že zákon stíhá projevy způsobilé vytvořit podmínky a nálady příznivé pro spáchání trestných činů. Jako schvalování teroristického útoku ve smyslu [§ 312e odst. 1 tr. zákoníku](#) tak bude podle důvodové zprávy k zákonu č. [455/2016 Sb.](#) nutné chápat i obhajování, ať už výslovné nebo konkludentní, jež otevřeně či skrytě schvaluje konkrétní teroristický útok.

21. Za hanobení se považuje subjektivní, hrubě urážlivý projev směřující k hrubému znevážení některého národa, jeho jazyka, některé etnické skupiny nebo rasy, anebo skupiny obyvatel republiky pro jejich politické přesvědčení, vyznání nebo proto, že jsou bez vyznání. „Hanobením“ je tedy každé úmyslné snižování vážnosti, které se může projevovat v jakékoli formě, výslovně nebo zahaleně, tvrzením určitých skutečností nebo bez jejich uvádění; spadá sem i nadávka (srov. rozhodnutí č. 2936/1927 Vážný). Urážlivost projevu může vyplývat buď již z obsahu a způsobu jeho přednesu, nebo provedení, popř. z jiných okolností, za nichž byl učiněn. Nezáleží na tom, jaký měl hanobící projev na veřejnosti ohlas (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2002, sp. zn. 7 Tdo 989/2002, uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2003, sv. 23 pod č. T 524). Hanobením mohou být jen velice závažné negativní projevy proti některé z chráněných kategorií namířené proti její samostatné existenci či rovnocennosti s ostatními. Může být založeno na předpokladech zcela nepravdivých, mystifikujících či sice v jádru pravdivých, ale neúplných. Povahu hanobícího projevu je třeba hodnotit v celém kontextu, nejen ve vztahu k jeho doslovnému znění. Je tak třeba vycházet ze situace, za níž byl učiněn, z gest, jimiž byl doprovázen, z ustáleného vnímání významů určitých hesel v pachatelově relevantním sociálním okolí (srov. ŠČERBA, F. a kol. Trestní zákoník. Komentář. 1. vydání. Praha, C. H. Beck, 2020, s. 2939).
22. Pro naplnění znaku pachatel hanobí „veřejně“ ve smyslu základní podstaty podle [§ 355 odst. 1 tr. zákoníku](#) (neboť činěné v soukromí není trestné) se vychází z výkladu tohoto znaku vymezeného v [§ 117 tr. zákoníku](#), podle kterého je trestný čin spáchán veřejně, jestliže je spáchán a) obsahem tiskoviny nebo rozšiřovaného spisu, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným obdobně účinným způsobem, nebo b) před nejméně třemi osobami současně přítomnými.
23. Pakliže obžalovaný v rámci své obhajoby akcentoval, že jeho jednání by mělo být promítnuto krezev [§ 12 odst. 2 trestního zákoníku](#), pak soud uvádí, že pro vysokou nebezpečnost jeho jednání /obou skutků/ by uplatnění odpovědnosti dle jiného právního předpisu k reparaci nepostačovalo.
24. Zde lze odkázat na již konstatní judikaturu, např. odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího soudu 6 Tdo 674/2019: „Byť je skutečností, že ESLP opakovaně judikoval, že ochrana svobody projevu podle čl. 10 Úmluvy se vztahuje nejen na „informace“ a „myšlenky“ přijímané příznivě, s lhostejností, nebo považované za neurážlivé, ale také na ty, které urážejí, šokují nebo rozrušují, neboť takové jsou požadavky pluralismu, tolerance a snášenlivosti, bez nichž by neexistovala žádná „demokratická společnost“ (viz např. Morice proti Francii, stížnost č. 29369/10, [§ 124](#); Pentikäinen proti Finsku, stížnost č. 11882/10, [§ 87](#); Perinçek proti Švýcarsku, stížnost č. 27510/08, [§ 196](#); Bédat proti Švýcarsku, stížnost č. 56925/08, [§ 48](#)), současně opakovaně judikoval, že toto právo není absolutní a zásahy do něj jsou přípustné za předpokladu, že splňují požadavky uvedené v čl. 10 odst. 2 Úmluvy – užité opatření musí být stanoveno zákonnou normou, musí sledovat dosažení legitimního cíle a musí být nezbytné v demokratické společnosti. Pečlivým zkoumáním okolností, za nichž se útočná, urážlivá nebo agresivní slova objevila, je možné stanovit smysluplné rozlišení mezi šokujícím a urážlivým jazykem, který je chráněn článkem 10 Úmluvy, a tím, který toto své právo ztratil v duchu zachování tolerance v demokratické společnosti (viz Vajnai proti Maďarsku, č. 33629/06, [§ 53 a 57](#)). Přestože ESLP přistupuje při

posuzování oprávněnosti zásahů do svobody projevu individuálně, opakovaně judikoval, že ochrany tohoto ustanovení obecně nepoživají projevy vyvolávající nebo ospravedlňující násilí, nenávist nebo intoleranci. Z jeho rozhodovací praxe lze konkrétně dovodit, že ochrany čl. 10 Úmluvy nepoživají antisemitské projevy (viz např. Pavel Ivanov proti Rusku, stížnost č. 35222/04; W. P. a další proti Polsku, stížnost č. 42264/98; Garaudy proti Francii, stížnost č. 65831/01) ani popírání holocaustu (viz např. Witzsch proti Německu, stížnost č. 41448/98). Pouze jako obiter dictum Nejvyšší soud dodává, že z judikatury ESLP vyplývá, že musí být důsledně odlišovány jednotlivé případy tzv. symbolických činů v závislosti na kontextu, v němž byly učiněny. K údajnému politickému podtextu odsouzení dovolatele upozorňuje Nejvyšší soud na přílehlavý výklad odvolacího soudu, podle něhož „obžalovaný není trestně postihován za to, že jeho názory jsou v rozporu s ‚oficiálními‘ či dle mínění stávajícího establishmentu jedinými správnými názory (nic takového ostatně ani neexistuje), není trestán za to, že je kritikem stávající politické garnitury své vlasti či Evropské unie a její azylové politiky (nahlédnutí do komentářových rubrik tzv. seriózních i tzv. bulvárních periodik ukazuje, že v tom vskutku ani zdaleka nebyl a není osamělcem), dokonce ani za to, že je antisemitou a islamofobem. Je po právu trestně postihován za to, že a jak svou extrémní animozitu zejména k židům a muslimům projevoval, totiž ve vyhroceně nenávistné a vulgární dikci, daleko za hranicí toho, co je v civilizované společnosti přípustné.“

25. ESLP opakovaně konstatoval, že je povinností a odpovědností každého, kdo vykonává svobodu projevu, aby respektoval, že zahrnuje i povinnost vyvarovat se projevů, jež jsou zjevně urážlivé vůči jiným a rouhavé, které nepřispívají k žádné formě veřejné debaty způsobilé učinit pokrok v mezilidských vztazích (srov. rozsudek ESLP ve věci Gunduz proti Turecku ze dne 14. 11. 2000, stížnost č. 31249/96). Při posuzování těchto hanlivých a urážlivých výroků je nutné požadovat, aby rozhodnutí spočívající ve vážení protichůdných zájmů na výkonu dvou základních svobod bylo vyvážené a objektivní a aby soud při tom zkoumal široký kontext, v jakém byly tyto projevy učiněny, a posuzoval je z hlediska, zda byly učiněny proti napjatému sociálnímu či politickému pozadí, zda mohly být vykládány jako volání po násilí, nenávisti a netoleranci i to, zda mohly vést ke škodlivým důsledkům. ESLP výslovně v rozsudku ze dne 15. 10. 2015 ve věci Perinçek proti Švýcarsku, stížnost č. 27510/08, zdůraznil, že „konflikt mezi svobodou projevu a jiným konkurujícím právem se nutně musí řešit vyvažováním, tj. hledáním rovnováhy mezi nimi na základě proporcionality a kritéria nezbytnosti zásahu do svobody projevu v demokratické společnosti“, což „s sebou nutně nese povinnost posuzovat každý případ individuálně“. Proto má význam zejména posouzení povahy hanlivých a urážlivých vyjádření, a to nejenom jejich obsahu a smyslu uváděných slov či slovních spojení, ale i kontextu a souvislostí, za jakých byly proneseny. Tyto zásady vyjádřil i Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 11. 6. 2018, sp. zn. I. ÚS 4022/17, shrnul, že při „řešení kolize svobody projevu podle článku 17 odst. 1 Listiny na straně jedné a práva na ochranu osobnosti podle článku 10 odst. 1 Listiny závisí na vzájemném poměrování obou těchto práv v kontextu okolností posuzované věci“ (povaha výroku, obsah výroku, a jeho forma, postavení kritizované osoby, koho se kritika týká, kdo výrok pronáší, a kdy tak učiní. „Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi. Jejich relativní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Tento výčet relevantních faktorů ale není taxativní. V úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě uvedených kategorií zařadit“ – viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1246/2020.
26. A dále lze citovat: „Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných

činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (srov. stanovisko č. 26/2013 Sb. rozh.tr.). Při použití zásady subsidiarity trestní represe vyplývající z ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku je třeba zvažovat celkovou společenskou škodlivost činu, pro niž jsou určující zejména význam chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka, záměr nebo cíl. Neuplatnění trestní odpovědnosti s poukazem na uvedenou zásadu bude obvykle přicházet v úvahu u trestných činů naplňujících jen základní skutkovou podstatu. Není však zcela vyloučeno, aby s poukazem na zásadu subsidiarity trestní represe nebyla trestní odpovědnost uplatněna ani v případě kvalifikovaných skutkových podstat trestných činů, jestliže i přes naplnění znaků některé okolnosti zvláště přitěžující (např. u trestných činů proti majetku při způsobení větší škody) je celková společenská škodlivost případu po důkladném vyhodnocení souhrnu všech významných kritérií natolik nízká, že nedosahuje ani dolní hranice trestnosti běžně se vyskytujících trestných činů dané základní skutkové podstaty. (srov. rozhodnutí č. 31/2017 Sb. rozh. tr.) /viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1246/2020/.

27. K závažnosti obou skutků obžalovaného soud pak na tomto místě uvádí, že četnost obdobných projevů roste, na což reagovala Evropská komise tím, že dne 9.12.2021 předložila iniciativu na rozšíření seznamu trestných činů EU tak, aby zahrnoval nenávistné verbální projevy a trestné činnosti z nenávisti, aby tak státy EU shodně upravovaly předmětnou otázku. Dle stanoviska Evropské komise ideologie, na nichž nenávistné verbální projevy stojí, se rychle rozšiřují a rychlostí doslova blesku šíří cestou sdílení na internetu. Nenávist vůči osobám nebo skupinám osob, které mají totožné chráněné charakteristiky, resp. u nichž pachatel předpokládá, že tyto charakteristiky mají, mohou vedle jiného iniciovat nonverbální a násilné nenávistné trestné činy/rasistické fyzické útoky, rasisticky motivované hrozby, sexuální násilí/. Jednání obžalovaného ze dne 16.3.2019 pak tedy bylo takové intenzity závažnosti, že – jak již shora uvedeno – nezbylo než uplatnit trestněprávní postih, neboť trestní právo je posledním, resp. jediným funkčním prvkem, který může zastavit nenávistné jednání, nenávistné verbální projevy, protože morálka v těchto případech společnost nezachrání.
28. Jednání obžalovaného pak soud právně kvalifikoval jako zločin podpory a propagace terorismu podle § 312e odst. 1 alinea 2, odst. 4 písm. a) trestního zákoníku /skutek ad I./

a přečin hanobení národa, rasy etnické nebo jiné skupiny osob podle § 355 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku /skutek ad II./.

29. Při úvaze o druhu a výši trestu soud, a to výrazně, jako k polehčující okolnosti přihlédl k dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného /§ 41 písm. p) trestního zákoníku/, k tomu, že podstatnou část skutkových okolností obžalovaný prolásil za nesporné a projevil vstřícný přístup k rychlému průběhu hlavního líčení, což je aktuálně téměř nevídanou situací, a uzavřel, že i) předně jsou dány podmínky pro užití § 58 odst. 1 trestního zákoníku /zde soud odkazuje na již konstatní judikaturu Nejvyššího soudu v otázce přiměřeného trestu u této trestné činnosti/ a dále, že ii) s ohledem zejména na dosavadní bezúhonnost obžalovaného zajisté k nápravě obžalovaného a účinné ochraně společnosti bude postačovat uložení podmíněného trestu odnětí svobody, v kombinaci se současně uloženým peněžitým trestem, který byl uložen ve výměře 60.000 Kč, kdy tedy uložení peněžitého trestu umožnily majetkové a výdělkové možnosti obžalovaného, kdy celková výměra peněžitého trestu tyto poměry odráží, přičemž vedle peněžitého trestu soud obžalovanému uložil a to jako úhrnný trest, neboť obžalovaný se dopustil dvou trestných činů, trest odnětí svobody v trván 3roků, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu 5 roků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání má odkladný účinek. O podaném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Podané odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu Městského soudu v Praze podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 7.9.2022

Mgr. Jana Miklová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselská.